

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **V. V.**, zast. Mgr. Viktorem Klímou, advokátem, se sídlem Melantrichova 477/20, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 7. 2019, č. j. OAM-104/ZA-ZA11-VL11-2019, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 4. 2020, č. j. 16 Az 43/2019 - 21,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Viktoru Klímovi, advokátovi, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů za řízení o kasační stížnosti ve výši 12.342 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) rozhodl tak, že se žalobci neuděluje mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).

II.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji shora označeným rozsudkem zamítl. Městský soud přisvědčil závěru žalovaného, že v případě žalobce nebyly splněny podmínky k udělení mezinárodní ochrany podle § 12 až § 14b zákona o azylu. Rovněž neshledal žádná

pochybení v postupu žalovaného ve správním řízení ani v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

III.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) nyní napadá rozsudek městského soudu (dále jen „napadený rozsudek“) kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Nejvyššímu správnímu soudu navrhuje, aby napadený rozsudek, jakož i napadené rozhodnutí, zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.

[4] Stěžovatel především vyslovuje svůj nesouhlas s existencí institutu přijatelnosti kasační stížnosti, tak jak je zakotven v § 104a s. ř. s. Má za to, že se jedná o diskriminační institut, který jedné skupině z širokého okruhu osob (cizincům) znemožňuje plný přezkum jejich záležitostí bez jakéhokoli racionálního podkladu. Přijatelnost kasační stížnosti pak blíže odůvodňuje závažnými porušeními jeho práv ze strany městského soudu. Tato pochybení mají spočívat v tom, že se městský soud vůbec nezabýval v žalobě uvedeným odkazem na zprávu Mezinárodní organizace pro migraci, čímž se uvedený soud odchýlil od rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu v otázce dokazování, vyplývající např. z rozsudku ze dne 31. 5. 2007, č. j. 2 Afs 105/2006 - 90. Podle stěžovatele městský soud pochybil rovněž tím, že k žalobní námitce neposoudil „*Informaci OAMP – Ukrajina - Vnitřně vysídlené osoby – Aktuální počty, legislativa, postavení ve společnosti, státní a nestátní asistence ze dne 20. 2. 2019*“ (dále jen „informace OAMP ze dne 20. 2. 2019“) v celém jejím souhrnu a spokojil se pouze s dezinterpretací této informace uvedenou v napadeném rozhodnutí. Stěžovatel zdůrazňuje, že jeho navrácení do země původu, kde bude mít po vnitřním přesídlení (neboť bude nucen opustit Krym, odkud pochází) ztížené podmínky k nalezení zaměstnání a bydlení, je v rozporu s čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 1 Listiny základních práv a svobod.

[5] Stěžovatel v kasační stížnosti dále konkrétně namítá, že závěry městského soudu ohledně možnosti vnitřního přesídlení jsou vnitřně rozporné, a činí tak napadený rozsudek nepřezkoumatelným. Uvedené pochybení spatřuje v tom, že městský soud nejprve v odstavci 22. napadeného rozsudku přisvědčuje závěru žalovaného, že stěžovateli nelze udělit azyl podle § 12 zákona o azylu, avšak v následujícím odstavci 23. uvádí, že stěžovatel může využít institutu vnitřního přesídlení. Stěžovatel je přesvědčený o tom, že možnost vnitřního přesídlení má být zvažována až poté, co je vůbec vysloven závěr, že cizinec naplnil definiční znaky uprchlíka uvedené v § 12 zákona o azylu. Pokud tedy v nynější věci městský soud v napadeném rozsudku zvažuje možnost využití vnitřního přesídlení, logicky z toho plyne, že Krym (Krymská autonomní republika) není pro stěžovatele z hlediska možného pronásledování bezpečný. V této souvislosti stěžovatel současně tvrdí, že s ohledem na nespornou skutečnost, že Krym je okupován Ruskem, a Ukrajina tedy nemá nad tímto územím kontrolu, žalobce nemůže být vrácen do uvedené oblasti. Ani s tím se žalovaný a městský soud nezabývali.

[6] Stěžovatel městskému soudu také vytýká, že nedostatečně přezkoumal napadené rozhodnutí v části týkající se možnosti udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Vůbec totiž neuvedl, na základě jakých podkladů dovodil, že vnitřní přesídlení

pokračování

stěžovatele je možné. Pokud v tomto ohledu městský soud v odstavci 25. napadeného rozsudku odkazoval na judikaturu Nejvyššího správního soudu (vztahující se k otázce vnitřního přesídlení – poznámka soudu) a hodlal využít důkazní prostředky uplatněné v těchto řízeních, měl o tom stěžovatele uvědomit. Zákon podle stěžovatele předpokládá, že zjištění skutkového stavu vychází z důkazů, jež jsou součástí spisu. Toto pravidlo nelze obcházet citací judikatury, byť se jedná o judikaturu Nejvyššího správního soudu. Městský soud byl totiž povinen náležitě odůvodnit, proč přisvědčil tvrzením o skutkovém stavu uvedeným v napadeném rozhodnutí a nikoliv tvrzením stěžovatele. Městský soud se také nikterak nevypořádal s žalobní námitkou, že podle zprávy Mezinárodní organizace pro migraci si nemohou osoby vnitřně přesídlené najít zaměstnání a musí vynakládat vysoké náklady na bydlení.

[7] Stěžovatel nakonec městskému soudu vytýká i to, že se v napadeném rozsudku nevypořádal s žalobní námitkou, že z důkazů zajištěných žalovaným není zřejmá možnost stěžovatelova vnitřního přesídlení. Konkrétně upozorňuje, že městský soud neuvedl, na základě kterých kritérií vyplývajících z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2008, č. j. 4 Azs 99/2007 – 93, nebo ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009 - 74 dospěl k závěru, že vnitřní přesídlení stěžovatele je možné. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že sám stěžovatel v této souvislosti neuvedl žádné objektivní překážky či azylově relevantní důvody toho, proč by nemohl žít v jiné části Ukrajiny a nedovodil je ani z informace OAMP ze dne 20. 2. 2019. Stěžovatel však zdůrazňuje, že z tohoto dokumentu vyplývá, že ač Ukrajina přijala legislativu, která má vnitřně přesídleným osobám poskytnout dostatečný životní standard, v praxi tyto osoby narážejí na mnoho překážek, zejména je pro ně složité nalézt si práci a prostředky na svou obživu. Žalovaný tedy pochybil, zabýval-li se pouze formální možností vnitřního přesídlení stěžovatele a nikoliv též možností faktickou. Nepostupoval tedy v souladu s ustanovením § 2 odst. 4 správního řádu s ohledem na individuální okolnosti daného případu a nezjistil skutkový stav věci, jak vyžaduje § 3 správního řádu. Pro tyto v žalobě vytýkané vady měl napadené rozhodnutí městský soud zrušit.

IV.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti zdůraznil, že se ve správním řízení nedopustil žádné nezákonnosti, dostatečně zjistil skutkový stav, shromáždil relevantní podklady, zvážil všechna stěžovatelova tvrzení, kterými zdůvodnil svou žádost o mezinárodní ochranu, a v napadeném rozhodnutí v souladu se zákonem o azylu a správním řádem dospěl k závěru, že stěžovateli nelze udělit žádnou z forem mezinárodní ochrany. Žalovaný rovněž nepřisvědčil stěžovatelu tvrzení, že v jeho případě nelze využít vnitřního přesídlení v rámci Ukrajiny, a poukázal na informaci OAMP ze dne 20. 2. 2019.

[9] Žalovaný s ohledem na uvedené navrhl Nejvyššímu správnímu soudu, aby buď kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost, nebo aby ji zamítl pro nedůvodnost.

V.

[10] Stěžovatel v replice k vyjádření žalovaného zopakoval, že žalovaný v napadeném rozhodnutí při zvažování možnosti vnitřního přesídlení stěžovatele v zemi původu přihlédl pouze k právnímu stavu, aniž by přihlédl k reálné funkčnosti systému pomoci vnitřně přesídleným osobám. Přitom z informace OAMP ze dne 20. 2. 2019 vyplývá, že vnitřně přesídlené osoby jsou na Ukrajině diskriminovány na trhu práce i při shánění bydlení. Stěžovatel současně poukazuje na závěry doporučení Úřadu vysokého komisaře OSN pro uprchlíky v oblasti mezinárodní ochrany „*Alternativa vnitřního útěku nebo přesídlení*“, zejména ohledně povinnosti správních orgánů náležitě při posuzování možnosti přesídlení do jiné části země zohlednit osobní situaci žadatele o mezinárodní ochranu, a to i ve vztahu k možnosti ekonomického přežití. Z informace OAMP ze dne 20. 2. 2019 je podle stěžovatele zřejmé, že po návratu do země původu nebude po přesídlení z Krymu schopen zajistit si prostředky na živobytí a nebude mít rovný přístup k bydlení. Namítá proto, že žalovaný i městský soud dospěli k nesprávnému závěru, že stěžovatel může po návratu do země původu využít institutu vnitřního přesídlení.

VI.

[11] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je její přijatelnost. Kasační stížnost je v souladu s § 104a s. ř. s. přijatelná, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Výkladem institutu přijatelnosti (jako neurčitého právního pojmu) a demonstrativním výčtem jejích typických kritérií se Nejvyšší správní soud zabýval například v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. Na tam uvedené závěry kasační soud nyní pro stručnost odkazuje.

[12] V právě posuzované věci stěžovatel k přijatelnosti kasační stížnosti nejprve vyjádřil obecný nesouhlas se samotným institutem přijatelnosti kasační stížnosti podle § 104a s. ř. s. Konkrétně pak za důvod přijetí kasační stížnosti k věcnému přezkumu spatřuje v tom, že se městský soud v napadeném rozsudku vůbec nezabýval v žalobě uvedeným odkazem na zprávu Mezinárodní organizace pro migraci, tedy nevypořádal se s důkazním návrhem a také v tom, že neposoudil „*Informaci OAMP – Ukrajina - Vnitřně vysídlené osoby – Aktuální počty, legislativa, postavení ve společnosti, státní a nestátní asistence ze dne 20. 2. 2019*“ (dále jen „informace OAMP ze dne 20. 2. 2019“) v celém jejím souhrnu a pouze se spokojil s dezinterpretací této informace uvedenou v napadeném rozhodnutí.

[13] K obecné stěžovatelově polemice s institutem přijatelnosti kasační stížnosti, odkazuje Nejvyšší správní soud na usnesení Ústavního soudu ze dne 9. 11. 2006, sp. zn. I. ÚS 597/06, ze dne 22. 3. 2012, sp. zn. II. ÚS 2283/11, či ze dne 15. 7. 2016, sp. zn. II. ÚS 948/16, aniž považuje za potřebné je dále komentovat.

[14] Z konkrétní argumentace, kterou stěžovatel podporuje přijatelnost své kasační stížnosti, je pak zřejmé, že ji stěžovatel spatřuje jednak vadě řízení před městským soudem, jež má vliv na zákonnost jeho rozsudku v důsledku nezohlednění v žalobě uvedeného důkazu (zprávy Mezinárodní organizace pro migraci) a dále v nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů spočívající v nevypořádání se s informací ze dne 20. 2. 2019, týkající se otázek vnitřně vysídlených osob na Ukrajině v celém jejím rozsahu.

pokračování

[15] Tato tvrzení, pokud by je Nejvyšší správní soud shledal důvodnými, by zakládala zcela zásadní vadu řízení před městským soudem (opomenutý důkaz), resp. nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů (nevypořádání se s problematikou vnitřně vysídlených osob). Tato pochybení nelze bez dalšího *prima facie* vyloučit, tudíž Nejvyšší správní soud přijal kasační stížnost k meritornímu posouzení.

[16] Nejvyšší správní soud tudíž posoudil kasační stížnost v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán jejím rozsahem a uplatněnými stížnostními důvody. Neshledal přitom vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] Z obsahu kasační stížnosti (byť stěžovatel konkrétní kasační důvody v kasační stížnosti neuvádí) je zřejmé, že uplatňuje kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku jak pro nesrozumitelnost spočívající ve vnitřní rozpornosti jeho odůvodnění, tak i v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, ale upozorňuje též na vadu řízení (opomenutí důkazu), jež by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozsudku.

[19] K namítaným pochybením již existuje bohatá judikatura kasačního soudu. Z ní vyplývá, že rozsudek správního soudu lze považovat za nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, pokud z něj nelze jednoznačně seznat, jakým právním názorem je správní orgán po zrušení svého rozhodnutí vázán, resp. jak má v dalším řízení postupovat, nebo pokud z něj nevyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla v kontextu správní žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí, pokud je jeho odůvodnění vystavěno na rozdílných a vnitřně rozporných právních hodnoceních téhož skutkového stavu, či pokud je jeho výrok vnitřně rozporný nebo z něj nelze zjistit, jak vlastně soud rozhodl (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013 - 25).

[20] Nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů je rozhodnutí správního soudu především tehdy, opírá-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75), nebo pokud soud zcela opomene vypořádat některou z uplatněných žalobních námitek (srov. rozsudek ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 - 58, popřípadě rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74). Obdobně je rozhodnutí soudu zatíženo uvedenou vadou v případě, že se soud ztotožní se závěry správního orgánu a označí je za správné, přičemž se ale nevypořádá s věcnými či právními námitkami v žalobě uplatněnými proti takovým závěrům (srov. rozsudek tohoto soudu ze dne 23. 12. 2005, č. j. 4 As 13/2004 - 55), respektive pokud z jeho odůvodnění není zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, a to zejména tehdy, jde-li o

právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby (srov. rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44).

[21] Nejvyšší správní soud však současně zdůrazňuje, že soudy nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci účastníka a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19). Podstatné je, aby se správní soudy ve svých rozhodnutích vypořádaly se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013 - 33).

[22] Žádné z uvedených pochybení však kasační soud v napadeném rozsudku či v postupu městského soudu neshledal.

[23] Ke stěžovatelově výtce, že se městský soud v napadeném rozsudku nezabýval zprávou Mezinárodní organizace pro migraci, na kterou upozorňoval v žalobě v části věnující se institutu vnitřního přesídlení nutno především s poukazem na poslední uvedenou judikaturu (odst. [21]) uvést, že nebylo povinností městského soudu jednotlivě uvedenou zprávu posuzovat již jen z toho důvodu, že ji jako důkaz stěžovatel v žalobě vůbec neoznačil, nýbrž na ni odkázal v rámci své žalobní argumentace. Nadto je z obsahu správního spisu zřejmé, že tato zpráva byla podkladem pro informaci ze dne 20. 2. 2019, jež byla jako podklad napadeného rozhodnutí součástí správního spisu. Zpráva Mezinárodní organizace pro migraci je označena jako jeden ze zdrojů uvedeného obsáhlého dokumentu pojednávající o problematice vnitřně vysídlených osob na Ukrajině (viz 27. zdroj v části 7. uvedené informace ze dne 20. 2. 2019). Jak žalovaný, tak i městský soud se přitom zabývali stěžovatelovými, a nutno dodat že obecnými, tvrzeními vztahujícími se k jeho žádosti o mezinárodní ochranu (uplatněné poté, co stěžovateli zaniklo povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky a bylo mu uloženo správní vyhoštění v délce 2 let a za situace, kdy žádost o mezinárodní ochranu byla založena na tvrzeních, že v České republice žije zde od roku 2004, poprvé přijel za prací, opakovaně bez jakýchkoliv problémů navštěvoval zemi původu, naposledy v roce 2010, v České republice se mu líbí, má zde přítelkyni ruské národnosti, chce zde žít a pracovat a neví, jaká je situace na Krymu, z nějž pochází) a vzali v potaz nejen vybrané části (na něž poukazuje stěžovatel v kasační stížnosti), ale celý obsah uvedené informace ze dne 20. 2. 2019. S ohledem na právě uvedené Nejvyšší správní soud neshledává vadným postup, že městský soud jednotlivě neposoudil obsah jednoho ze zdrojů, na nich byla založena informace ze dne 20. 2. 2019. Tou se jako celkem (viz dále) správní orgán zabýval a vzal ji s ohledem na obsah odůvodnění napadeného rozsudku v úvahu i městský soud.

[24] Pro právě uvedené se tudíž městský soud nemohl ani dopustit pochybení v dokazování, spočívajícím v opomenutí důkazu, na něž stěžovatel upozorňuje. Jak již uvedeno, stěžovatel nenavrl v žalobě žádný důkaz, odkaz na uvedený dokument byl ryze podpůrný ve vztahu k jím uplatňovaným žalobním tvrzením a nebylo povinností městského soudu, aby za stěžovatele domýšlel, že se jedná o důkazní návrh, pokud to

pokračování

stěžovatel v žalobě výslovně neuvedl [srov. též § 71 odst. 1 písm. e) s. ř. s.]. Vadu řízení, jež by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozsudku, spočívající v opomenutí důkazu proto kasační soud nehledal.

[25] Kasační soud rovněž nepřisvědčil stěžovateli, že městský soud k žalobní námitce neposoudil informaci OAMP ze dne 20. 2. 2019 v celém jejím souhrnu a pouze se spokojil s dezinterpretací této informace uvedenou v napadeném rozhodnutí Stěžovatel v žalobě konkrétně na tento dokument a jeho nyní tvrzenou nesprávnou interpretaci žalovaným vůbec nepoukazoval. Přitom městský soud se v napadeném rozsudku s žalobní argumentací ohledně možnosti vnitřního přesídlení stěžovatele podrobně vypořádal v odstavcích 24. až 26. napadeného rozsudku a v odstavci 26. uvážil i o v žalobě namítaných těžkostech (diskriminaci) vnitřně přesídlených osob, v čemž navázal na podrobné úvahy žalovaného.

[26] Nad rámec potřebného k právě uvedenému kasační soud dodává, že s ohledem na stěžovatelův azylový příběh (viz výše) žalovaný neshledal naplnění podmínek pro udělení azylu podle § 12 písm. a) i b) zákona o azylu, a proto již nebylo třeba se v této souvislosti otázkou vnitřního přesídlení zabývat. Z napadeného rozhodnutí je současně zjevné, že tuto úvahu žalovaný uváděl v rámci celkového posouzení bezpečnostní a politické situace v zemi stěžovatelova původu.

[27] Z napadeného rozsudku také neplyne stěžovatelem tvrzené pochybení městského soudu, při němž měl nahradit dokazování odkazem na listiny z jiných řízení u Nejvyššího správního soudu, jehož judikaturu citoval. Z napadeného rozsudku je totiž zřejmé, že tuto judikaturu vztahující se k otázce vnitřního přesídlení (viz odst. 25. napadeného rozsudku) městský soud citoval výlučně na podporu svých závěrů, nikoliv jako „náhradu“ za neprovedené dokazování. Žádných vad při dokazování se tudíž ani v tomto směru nedopustil.

[28] Vadu nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů stěžovatel namítá i dále v kasační stížnosti. Městskému soudu totiž také vytýká, že v odůvodnění napadeného rozsudku řádně neodůvodnil svůj závěr, podle nějž stěžovateli nelze udělit doplňkovou ochranu podle § 14a zákona o pobytu cizinců; zejména neuvedl, na základě jakých podkladů dovodil, že vnitřní přesídlení stěžovatele na Ukrajině je možné. Stěžovatel uvádí, že poukaz na judikaturu Nejvyššího správního soudu v odstavci 25. napadeného rozsudku v tomto ohledu nepostačuje.

[29] Nejvyšší správní soud k této kasační argumentaci především připomíná, že nepřezkoumatelnost rozsudku není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadený rozsudek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016 - 24). Kasační soud však nezjistil žádná pochybení v odůvodnění napadeného rozsudku. Městský soud se vypořádal se všemi uplatněnými žalobními námitkami, dostatečně své závěry o jejich nedůvodnosti odůvodnil a podložil je odkazem na ustálenou judikaturu Nejvyššího

správního soudu. S ohledem na to přisvědčil věcně správným závěrům žalovaného uvedeným v napadeném rozhodnutí. I to je plně v souladu s judikaturou kasačního soudu (viz rozsudek ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130). Výjimkou z právě uvedeného není ani část odůvodnění napadeného rozsudku věnovaná (ne)splnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu (odstavce 28. ve spojení s odstavci 24. až 26.).

[30] Právě uvedené lze vztáhnout i na kasační argumentaci, že se městský soud nevypořádal s žalobní námitkou, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval pouze formální a nikoliv faktickou možností stěžovatele vnitřně se přesídlit v zemi původu; tedy námitkou, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav ve smyslu § 3 správního řádu a napadené rozhodnutí neodpovídá okolnostem daného případu podle § 2 odst. 4 téhož zákona. Ani v tomto případě městský soud nepochybil, neboť v odstavci 30. napadeného rozsudku vyjádřil, že žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, přihlédl ke všemu, co vyšlo najevo, dostatečně napadené rozhodnutí odůvodnil a přijaté řešení odpovídá individuálním okolnostem daného případu. S tím se Nejvyšší správní soud ztotožňuje a dodává, že je nutno přisvědčit žalovanému, který již ve vyjádření k žalobě poukázal na obecnost žalobních tvrzení vztahujících se důvodům, pro něž stěžovateli nebyla mezinárodní ochrana v žádné z jejích forem udělena. I vypořádání těchto žalobních bodů tak nemohlo být podrobnější, než jak vymezil předmět přezkumu svými žalobními tvrzeními sám žalobce. Je to on, kdo konkretizací svých tvrzení předurčuje míru podrobnosti vypořádání uplatněných žalobních bodů. Městský soud nebyl povinen, ale ani oprávněn, za stěžovatele domýšlet další, v jeho prospěch svědčící argumentaci; je totiž povolán k přezkumu správního rozhodnutí, nikoliv nahrazování pasivity účastníka, jenž disponuje řízením, tedy stěžovatele (žalobce).

[31] Stěžovatel nakonec v kasační stížnosti namítá též nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nesrozumitelnost spočívající ve vnitřní rozpornosti odstavců 22. a 23. jeho odůvodnění. Vnitřní rozpornost spatřuje v tom, že městský soud nejprve ve shodě se žalovaným neshledal, že by bylo možné udělit stěžovateli azyl podle § 12 písm. b) zákona o azylu (v odstavci 22.), přesto však poukazem na možnost využití institutu vnitřního přesídlení (v odstavci 23.) připustil reálnost rizika pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Kasační soud však ani tuto vadu neshledal.

[32] Především upozorňuje na již výše uvedené, totiž že vzhledem k chybějícímu naplnění podmínek pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu bylo bezpředmětné posuzovat v tomto kontextu otázku vnitřního přesídlení. Především však je třeba stěžovatelovu argumentaci odmítnout proto, že ač je v odst. 22. napadeného rozsudku zmíněna nemožnost udělit azyl podle § 12 písm. a) i b) zákona o azylu, v odstavci 23. se nepojednává o vnitřním přesídlení, ale je zde zmínka o bezpečnostní a politické situaci v zemi stěžovatelova původu, kterou nelze považovat za důvod pro udělení azylu a to ani vzhledem k ozbrojenému konfliktu, který je na Ukrajině stabilizován ve východní části země. Teprve v další části odůvodnění (odstavce 24. až 26.) je zmíněna problematika vnitřního přesídlení jako alternativa pro stěžovatele, pocházejícího z Krymu. To vše však stále za situace, kdy nebyly splněny předpoklady k tomu, aby bylo vůbec možno o udělení

pokračování

azyly podle § 12 zákona o azylu ve stěžovatelově případě uvažovat. Žádná vnitřní rozpornost odstavců 22. a 23. napadeného rozsudku zde není. Nadto oba tyto odstavce v podstatě reprodukuji úvahy žalovaného a není v nich obsažen vlastní závěr městského soudu. I proto nelze o žádné vnitřní rozpornosti hovořit. Tudiž ani tuto posledně vytýkanou vadu napadeného rozsudku kasační soud neshledal.

[33] Lze shrnout, že kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nebyl naplněn, napadený rozsudek je způsobilý přezkumu a je i plně srozumitelný a městský soud se nedopustil ani jiné vady řízení, jež by mohla způsobit nezákonnost jeho rozsudku.

[34] Nejvyšší správní soud se nakonec zabýval kasační argumentací, v níž stěžovatel nesouhlasí se závěrem městského soudu a žalovaného ohledně možnosti stěžovatele využít po návratu do země původu institutu vnitřního přesídlení [spadající pod kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Tuto výtku však stěžovatel poprvé uplatnil až v replice k vyjádření žalovaného ze dne 11. 9. 2020. Nejvyšší správní soud k ní tudíž nemůže nyní přihlížet, neboť to výslovně zapovídá ustanovení § 106 odst. 3 s. ř. s. Podle něj může stěžovatel rozšířit důvody své argumentace pouze ve lhůtě pro doplnění kasační stížnosti. Ta byla v nynějším případě usnesením ze dne 14. 7. 2020, č. j. 4 Azs 176/2020 - 31, stanovena do dne 14. 8. 2020 (trvala jeden měsíc od doručení usnesení zástupci stěžovatele dne 14. 7. 2020).

VII.

[35] Nejvyšší správní soud tudíž uzavírá, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[36] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti účastníkem úspěšným. Žalovanému jako v řízení úspěšnému účastníku by náležela náhrada nákladů řízení, tyto však nepřekračují rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud tudíž rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

[37] Usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2020, č. j. 4 Azs 176/2020 - 31, byl stěžovateli ustanoven zástupcem Mgr. Viktor Klíma, advokát. Podle § 35 odst. 10 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona advokátovi, který byl stěžovateli ustanoven soudem, hrađí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Ustanovený zástupce provedl ve věci tři úkony právní služby, kterými jsou doplnění kasační stížnosti a podání repliky, tj. písemná podání soudu ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], a další porada s klientem přesahující jednu hodinu dne 23. 11. 2020 [11 odst. 1 písm. c) advokátního tarifu]. Kasační soud pro úplnost dodává, že ustanovenému zástupci nepřiznal odměnu za úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu, a to vzhledem k tomu, že ustanovený zástupce neprokázal a ani netvrdil, že proběhla první porada s klientem, která je nutnou součástí takového úkonu právní služby [podle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu je úkon právní služby vymezen jako: „*první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení nebo obhajoby, je-li klientovi zástupce nebo obhájce*“].

ustanoven soudem“]. K tomu lze poukázat na závěry plynoucí např. z usnesení kasačního soudu ze dne 11. 4. 2012, č. j. 6 Azs 8/2012 - 40, či usnesení Ústavního soudu ze dne 1. 8. 2011, sp. zn. I. ÚS 1879/10. Za každý z provedených úkonů právní služby advokátu náleží mimosmluvní odměna ve výši 3.100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu], která se zvyšuje o paušální náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Advokát doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty. Za tři úkony právní služby (3x3.100 Kč a 3x300 Kč) včetně uvedené daně (v rozsahu 21% z částky 10.200 Kč, tj. 2.142 Kč) advokátu náleží odměna ve výši 12.342 Kč. Tuto částku Nejvyšší správní soud vyplatí do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. února 2021

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu